

Peetvader Dood

Alfred Ballabene

alfred.ballabene@gmx.at
gaurisyogaschule@gmx.de

Vertaald door Alfred Ballabene, 2017, Wenen

Inhoud

Voorwoord

De ontmoeting met de dood

Gesprekken met yoga leraren

Oefening van stilte

De ontmoeting met de dood

Het was avond en ik was aan de tafel zitten.

Voor me was een vol glas wijn. Enige flessen wijn stonden naast bij.
De ruimte was donker en van de lamp een helle gloed op de tafel.
Een weinig dronken was ik te puzzelen en voelde me een beetje eenzaam.

Op eens had ik zin voor een grapje en hef het glas wijn op.
Luidruchtig nodigde ik de geesten uit: "Kom voor een vrolijke ronde!
Hier zijn glazen en sommige flessen met wijn!
Kom hier, ik nodig jullie allemaal hartelijk uit!"

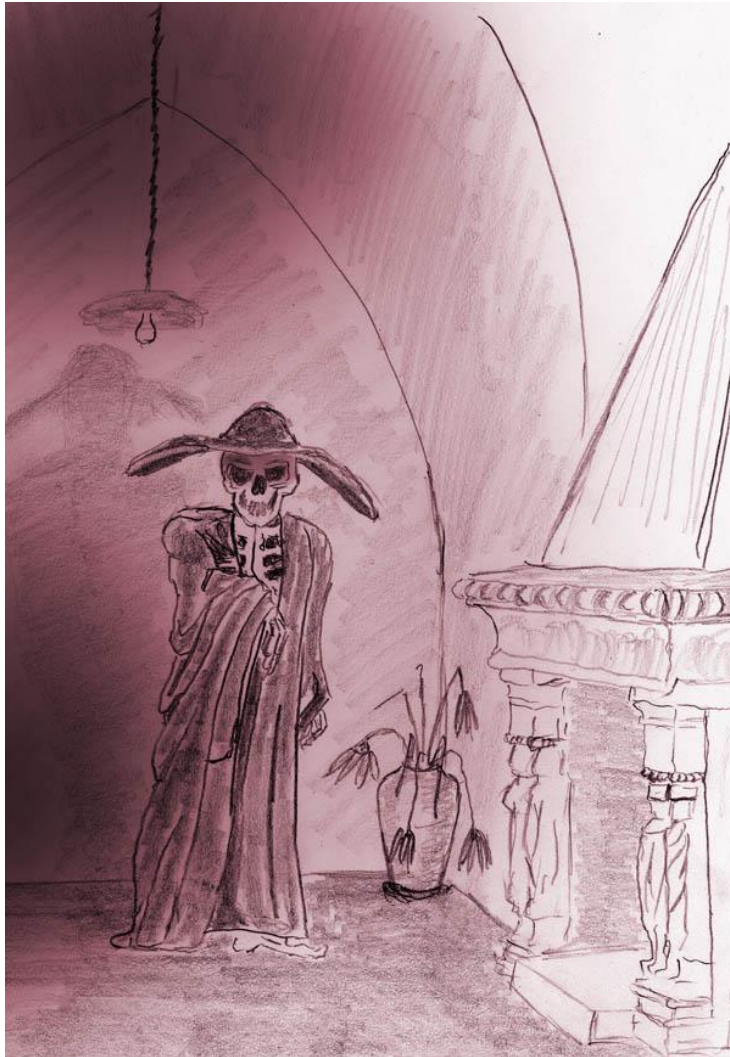
"ik nodig jullie allemaal hartelijk uit!"

Ik hef het glas op en riep in de kamer een "Cheers"
en nam een verdere slok in mijn eenzaamheid als troost.
Het bleef stil, niets gebeurde. Ik nam een verdere slok wijn.
Luid riep ik: "Hallo, kun jullie mijn horen? Kom voor een gezellige ronde!"

Weer gebeurde niets. Het bleef stil.
Bijna was ik gefrustreerd, maar eerlijk er was ook niets te verwachten.
Hoehhh! Heb ik dat juist gezien? Ik slot mijn ogen en opende ze opnieuw.
In een donkere hoek van de kamer, was een schaduw.

Ik kon of beter wilt mijn ogen niet geloven.
Zwarter nog dan de donkere hoek leek iets daar te staan:
een zwart figuur! Levend! Ik kon de ogen zien glinsteren.
Volgens verhuisde zich de schaduw los van de donkere hoek.
Langzaam begon ik het preciezer te zien:
Er was een lange zwarte jas, en een hoed die diep het gezicht bedekt.

Met een keer wist ik het! "Het is de dood", schreeuwde ik innerlijk.
En verder: "Klaar, hij komt alleen, want de geesten vermijden hem."

De schaduw verhuisde zich los van de donkere hoek.

"Zelfs de geesten afstappen van een ronde met hem. Hoezo juist hij?"
'Wat moet ik doen?' Ik had geen keus en bleef bij mijn woord.
Zo gooide ik wijn in een glas en duwde het naar hem.
Stil dacht ik: "Binnenkort zal ik op een andere plaats zijn!"

Mijn stem leek een beetje hes, want ik was heel bang,
zei ik zacht: "Laat ons gezellig zijn bij een glas wijn!"
Hij ging zitten, zwijgzaam als het graf.
Tenminste dat hij ging zitten was een goed teken.

Nu vroeg ik iets luider, maar in nerveus snelheid:
"Waar ga je me van dan halen, in de hemel of in de hel?"
Luid hoort ik hem vrolijk lachen.
Ik was verbaasd, verwachtend een diepe stem gelijk van uit het graf.

"Kom, ga zitten en drink gezellig een glas leeg."

"Hemel of hel?" Hij lachte opnieuw: "Geloof me, beide zijn in jou!
Dus war ben je bang voor?"

Ik: "Om te ontsnappen aan de hel, wat moet ik doen?"

Dood: "Wees stil en rust in je! Wees attent in je leven!"

Ik: "Waarom kom je voor mij als beide in mij zijn?"

Dood: "Ik kwam omdat ik samenleving miste."

Ik: "Dit is een grap, er zijn talloos mensen,
vooral hier in de stad zie je hun overal."

Dood: "Ik zie alleen mensen die schaduwen gelijk zijn.
Zelden is er een te vinden met inner diepte en liefde!"

Ik: "Ik durf niet tegen spreken,
maar deze eigenschappen heb ik zeker niet."

Dood: "Je heb gelijk, je heb ze allemaal niet,
maar je draagt een heldere vonk in je.

Ik zal je leren om all dit te krijgen,
en zou het al meerdere decennia moeten zijn."

Ik: "Ik geloof in je goede wil maar dit gaat wel niet,
we kunnen zo lang niet hier bij deze tafel zitten."

Nogmaals lacht de dood heel vrolijk en zegt:
"Luister, in de stilte ligt de eeuwigheid!"

"Zelfs als de stilte niet langer is dan een ogenblik,
kun je van all de diepte luisteren,
ervaren wat het leven en echt geluk is!

Zo het maar een ogenblik was,
werkt het in jou en is altijd actief als herinnering."

Op de zoek naar een yoga leraar

"Nou, wat doen we?"

Juist waren het laatste woorden verklonken,
als ik alleen aan de tafel zat. De dood was weg.
Ik heb nog twee weken over zijn woorden gedacht.
'Wat moet ik doen?' Dat was mijn grote vraag.

Achter sommige tijd was ik mij ook niet klaar over zijn verschijning.
Was het volgens de alcohol? Was het een illusie of was het echt?
Zo of zo, het idee was niet slecht.
Zoals ik de laatste tijd had geleefd, was het zeker niet correct!

Ik probeer het mal. Maar waar is te beginnen?
Volgens heb ik lang over deze vraag nagedacht.
Ik overdachte het nog en nog.
Dan herinnerde ik me:
ik had een kort tijd met yoga begonnen.

Ik zocht lang en eindelijk vond ik een advertentie,
met een goede indruk. Het verheugde me.
Het was een yogaschool, en ze was zelfs dichtbij.
'Dat gaat goed, ik ga deze vanavond naar te kijken.

Ik ging me solliciteren.

De goeroe: "Wat is hun interesse, wat voor bent uw gekomen?"

Ik: "Ik heb een gesprek gehad met de dood,
hij vertelde me dat ik een opleiding in stilte zou maken."

Goeroe: "Uw heeft een gesprek met de dood gehad? Zo was het?"

Ik: "Ja, ik heb met de dood gepraat dat was het."

Goeroe: "En hij zei dat uw yoga zouden moeten doen?"

Ik: "Nee dat zei hij niet, maar ik zou het graag willen doen."

"Het spijt me, we zijn volgeboekt"

Aardig kreeg ik het antwoord van de goeroe: "We zijn volgeboekt.

Ik beveel uw aan anders naar een Yoga leraar te kijken!

Ik wens uw veel succes", voegt hij toe,
keek naar de uitgang en strekte zijn hand.

Nu was ik van zin anders het uitproberen,
want yoga was belangrijk voor mij.

Ik dacht: "deze keer wil ik het recht doen!

Het worden alleen hun geaccepteerd, die wat ze denken verbergen,
en wie zo spreken als van andere worden verwacht."

"Wijsheid is niet verboden in deze wereld,
voor me is voorzichtigheid zeker nodig."

Ik ging zitten, nam een folie papier en schreef noties,
hoe te beginnen, over mogelijke vragen en wat te antwoorden.

Op het einde schreef ik:

"Ik ben goed geïnformeerd en heb iets gelezen over uw.

Het geheel was fascinerend en ik ben blij uw te ontmoeten.
De cursus wil ik graag betalen, want het is en cadeau voor mijn leven.
Het zal zeker nergens iets beter te vinden zijn!"

"Juist, ik denk dat dergelijke argumenten zullen doen.
Morgen ga ik naar de goeroe kijken, om het opnieuw te proberen.
Laat het maar zien, of deze argumenten het zullen doen.
Ik ben benieuwd wat zal gebeuren."

Ik klopte weer op een deur, en als het was geopend
zegde ik namaste, de goeroe glimlachte verheugd.
'Kom binnen, je bent welkomen.
Hier is een formulier.

Ik las en was verwonderd: de cursus kost veel geld,
die natuurlijk, als ik niet kom, is redelijk vervalen.
Niet inbegrepen zijn extra cursus in de prijs.
Kleding voor gymnastiek in wit is mee te nemen!

Na deze cursus is er een verdere voor voortgeschreden leden,
natuurlijk kost dit meer — de prijs was hoog!
Ik heb hem bedankt en zei dat ik het wil overdenken.
De goeroe prijsde de cursus en gaf me zijn zegen.

De uitoefening van stilte

Ik ging zitten. "Wees stil", gebod ik mij zelf.
Volgens had ik meer gedachten als ooit tevoren.
Ik bleef volhardend, oefende dagelijks voor een lange tijd.
Het was een catastrofe. Toch besliste ik om te vechten.

Maar te laatst was het me te erg.
Ik stond op, gooide koffie en de kopje en maakte een pauze.
Ik neem een speculatie bij en dacht na.
Hoe zou ik het oefening moeten veranderen?

Wat gebeurde in mijn hoofd? Ik moet erachter komen!
Waarom ondanks al de moeite kwam geen stilte.
Weer en weer dacht ik over na. Wat was er aan verkeerd?
Het was toch precies naar voorschrift!

Wat ik deed was juist. Ik heb geen fout gevonden.
Dagelijks heb ik consequent in mijn kamer de stilte geprobeerd.
De gedachten waren een eindloos keten. Tot slot gaf ik gefrustreerd op.
Ik vroeg me af, wat te doen. Ik wist geen advies.

Gefrustreerd grommelde ik: "Zekerlijk is de dood een specialist voor de stilte.
Als hij op de luid en vrolijk leven zijn voet erop set, werd het stil!
Het leukt dat zoals het leven zelfs de gedachten te zwijgen komen.
Het is simpel voor hem stilte te adviseren!"

Ik heef de hand. "Heb je me gehoord", riep ik desperaat.
"Stilte is niet een eigenschap voor ons mensen!"
Inmiddels luisterde ik, want ik was een beetje angstig voor mijn moede.
Het was rustig. Het was even meer stilte dan in mijn oefening.

Hij leukte niet kwaad op me te zijn, ik voelde geen gevaar.
"Ik moet niet boos zijn", kalmerede ik mijn gedachten.
Ik werd gerust, schonk me een kop koffie in en naam en slok.
Plotseling had ik een gedachte: "Ga naar buiten, ga naar buiten!"

"Weer deze nutteloos gedachten" zeg ik toe mij zelf.
"Ze raden me voor het plezier in plaats van een serieus oefening".
"Probeer het, bekijk je omgeving nauwkeurig en goed!"
Het waren klaar gedachten gelijk een inner stem.
"Als je nauwkeurig beschouwt, kan er geen gedachte komen."

"Hoe zo niet", dacht ik. Ik probeer het en ga uit, in plaats van zitten en denken.
En verder: "het is nog beter voor de stemming dan deze frustratie."
Dus ging ik in het park wandelen en probeerde de gedachten te laten zwijgen.
Met aandacht keek ik naar elke bloem, elke struik en elke steen.

bekijk je omgeving nauwkeurig

Het werkte en ik heb door de nauwkeurige blik wonderen ontdekt.
Eerder als onbelangrijk beschouwde kleine bloemen waren tussen stenen.
Ik was verbaasd dat ze het vermochten. Wel kracht en dapperheid!
Prachtige kleuren en fantastische vormen! Welk een geweldig aanblik!

Iedere grasspriet in de wei herkende ik als uniek in zijn soort.
Hetzelfde geldt voor elke gevallen tak op de grond en elke steen.
Wat ik ook heb bekeken, in vorm en kleur was het een wonder.
Ik voelde all intensive en als een teken van Gods creatieve kracht.

Impatiens parviflora

Hoera! Mijn innerlijke wezen werd verheven en stil.
En nieuwe wereld ontstond, prachtig en tegelijk ontspannend.
Ik vroeg me af: "Hoezo moet je het met geweld dwingen?
Dacht je echt dat een oefening des te ingewikkelder des te beter moet zijn.

Natuurlijk moet je een beetje kracht opbrengen om je te beheersen.
Anders zal men zich in het peinzen verliezen.
Maar de controle is en deze geval natuurlijk en makkelijk.
Niets wordt onderdrukt, je blijf vrij van dwang. Je wordt bedankt met geluk.

De droom van de Karner

Karner (beenhuis) van Petronell aan de Donau

Het was een gewoon droom, maar iets verschillend van andere dromen. De droom was geheel realistisch, zo als gebeurde het geheel in realiteit. Toch had ik de droom zekerlijk al vergeten, als er niet iets bijzonder bij was. Het was een opwindend demonstratie over de zin van het leven.

In deze droom leefde ik in het oude Wenen. Wenen is erg oud en had gelijk een mens zijn eigen lot. Ik was hier geboren en met mijn feit met deze geliefde stad verbonden. Zo was het in de droom en is het in realiteit.

In het geleden was naast de dom van St. Stephan een begraafplaats. Het was een goed feit in heilige arde begraven te zijn. De ziel woerd gereinigd door de mis in de kerk. Natuurlijk was dit een privilege alleen voor eerbare Christen.

In de loop van de tijd was er geen ruimte meer in het kerkhof. De stad groeide te sterk. Het had moeten een oplossing werden gevonden. In het begin was het een Karner. De doden werden hier bewaard. Naar en jaar of zo iets werden de beenderen ondergronds gestapt.

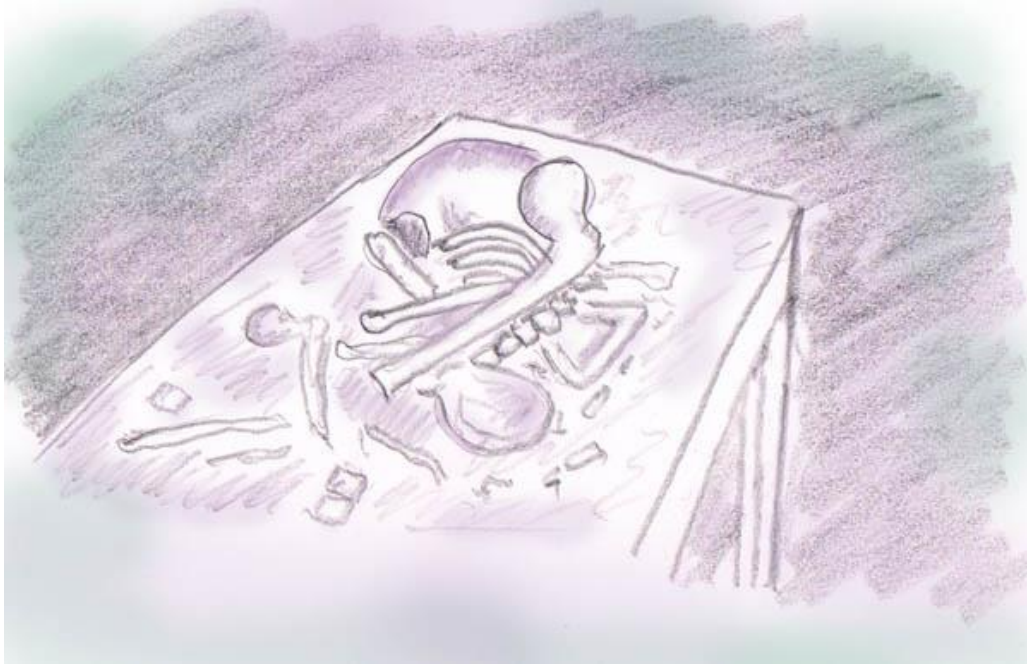
De binnenstad van Wenen staat op een heuvel van klei. Kelders en gangen werden hier in het verleden comfortabel gegraven. Tot vijf verdiepingen waren kelders, en op dezelfde manier waren catacomben. Wegens de muren was man gedwongen in de diepte te gaan.

In de catacomben: rijk en arm zonder verschil

En nu de droom: ik stond bij een tafel.
Een berg van beenderen was erop.
Ik was jong en hier om als begraafplaats werkster te leren.
De dood was mijn peetvader en stond naast mij.

Ik regelde de beenderen, die schoon wit, gebleekt en puur waren.
Goed gesorteerd stapelde ik ze naast mij in een kar.
Dat was, omdat voor verschillende beenderen eigen kamers waren.
Toen werd het geheel in de catacomben gebracht.

Staande voor de tafel dacht ik: "Het vlees is vergaande en de beenderen blijven. Het is een symbool. Wat wil me Peetvader Dood me wijzen? En ik wist het opeens: "Wat van de mens is vergaande en wat niet?" Rijkdom, status en andere van dergelijke aard zijn een part van de aardse wereld. De inner kwaliteiten zo als character, sterkte, echte en diepe liefde zijn bestaande.

Als ik daarover dacht, heb ik gedachten ontvangen:
"Eerlijkheid in je leven is de beste gids.
Niemand op aarde is vrij van fouten, dus nam het niet jou of anderen kwaad.
Als je eenmaal sterft, is je rechter je alleen. Je kunt niet liegen voor je ziel."

Iedere van deze gedachten ging diep naar binnen.
Het werkte in mijn bewustzijn gelijk de echo van een ton.
De gedachten wezen niet als gewoon in de volgende ogenblik verdwenen.
Ze werkten in de volgende dagen, weken en jaren.

Overde uitgave

Vertaald door Alfred Ballabene, 2017, Wenen
Origineel van Alfred Ballabene, 2016, Wenen
Tekst en beelden van Alfred Ballabene

